

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lutego 2013r.

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Szykowska

Protokolant: Anna Baraniak

Za Oskarżyciela Publicznego (...)K. – nikt, zawiadomieni prawidłowo

po rozpoznaniu dnia 13 grudnia 2012r., 05 lutego 2013 r. w K.

sprawy ***W. M., syna J. i A. z domu C., urodzonego dnia (...) w miejscowości K.***

obwinionego o to, że:

I. w dniu 06 sierpnia 2012r. ok. godz. 14.05 w P. na ulicy (...) kierując ciągnikiem rolniczym marki URSUS o nr rej. OK. (...) w wyniku nieprawidłowo wykonanego manewru zmiany pasa ruchu nie ustąpił pierwszeństwa jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać i zderzył się z samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. OK. (...). Czynem swym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w związku z art. 22 ustęp 4 (...)

II. w czasie i miejscu tym samym kierował ciągnikiem rolniczym marki URSUS o nr rej. OK. (...) w ogóle bez uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi,

tj. za wykroczenie z art. 94 § 1 kw w związku z art. 87 ustęp 1 (...)

w związku z art. 88 ustęp 2 punkt 9 (...)

I

Uznaje obwinionego ***W. M.*** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku to jest wykroczenia z 94 § 1 kw w związku z art. 87 ustęp 1 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w związku z art. 88 ustęp 2 punkt 9 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym i za to na podstawie art. 94 § 1 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w kwocie 100 (stu) złotych,

II

Uniewinnia obwinionego ***W. M.*** od popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku to jest od tego, że w dniu 06 sierpnia 2012r. ok. godz. 14.05 w P. na ulicy (...) kierując ciągnikiem rolniczym marki URSUS o nr rej. OK. (...) w wyniku nieprawidłowo wykonanego manewru zmiany pasa ruchu nie ustąpił pierwszeństwa jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać i zderzył się z samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. OK. (...). Czynem swym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym to jest wykroczenia z art. 86 § 1 k.k.s. w związku z art. 22 ustęp 4 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

III

Na podstawie art. 118 k.p.w. i § 1 punkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty w sprawie o wniesienie wniosku o

wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądza od obwinionego W. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 100 zł. (stu złotych) oraz na podstawie art. 3 ustęp 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza obwinionemu opłatę sądową w kwocie 30 zł. (trzydziestu złotych).

Sygnatura akt IIW 950/12

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 06 sierpnia 2012 roku około godziny 14.05 obwiniony W. M. jechał ciągnikiem rolniczym marki U. o numerze rejestracyjnym OK. (...) ulicą (...) w P.. W tym samym kierunku ulicą (...) w P. poruszał się pokrzywdzony A. M. samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym OK. (...). W pewnej chwili obwiniony rozpoczął manewr skrętu w lewo w drogę polną sygnalizując jego zamiar. Z kolei pokrzywdzony A. M. wykonywał manewr wyprzedzania ciągnika prowadzonego przez obwinionego. Doszło do otarcia obu pojazdów w wyniku, którego w samochodzie A. M. zostało urwane prawe boczne lusterko. Po opuszczeniu pojazdu obwiniony krzyczał do pokrzywdzonego a następnie odjechał na pole. A. M. wezwał patrol policji. Na miejsce zdarzenia przyjechał patrol w składzie (...), którzy odebrali oświadczenia od stron odnośnie przebiegu zdarzenia.

Obwiniony W. M. nie posiada uprawnień do prowadzenia ciągnika rolniczego.

(dowód – częściowo wyjaśnienia obwinionego, k. 24

zeznania świadka A. M., k. 24,

zeznania świadka M. K., k. 27,

notatka urzędowa, k. 3,

szkic, k. 4).

Pomiędzy obwinionym W. M. i pokrzywdzonym A. M. istnieje wieloletni konflikt sąsiedzki i po zdarzeniu zarówno pokrzywdzony jak i obwiniony zachowywali się głośno, krzycząc na siebie.

(dowód – zeznania świadka A. M., k. 24,

zeznania świadka M. K., k. 27)

Obwiniony W. M. jest emerytem z miesięczną emeryturą w wysokości 703 złotych. Obwiniony nie był karany sądownie.

(dowód – dane o osobie obwinionego, k. 24).

Obwiniony W. M. zarówno w toku postępowania wyjaśniającego jak i przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wyjaśniając, iż rzeczywiście jechał ciągnikiem po ulicy wioząc zboże. Dodał, iż zasygnalizował manewr skrętu w lewo a następnie zaczął skręcać na teren swojej posesji. Obwiniony zaznaczył, iż jechał powolutku i jeszcze sprawdzał czy nikt za nim nie jedzie. Obwiniony oświadczył, iż kiedy rozpoczął manewr skrętu nikt go nie wyprzedzał. Obwiniony wyjaśnił, iż nagle pojawił się samochód pokrzywdzonego, który aby go ominąć zjechał na pole. Obwiniony przyznał, iż nie ma prawa jazdy.

(dowód – wyjaśnienia obwinionego, k. 24).

Sąd zważył, co następuje:

W. M. został w przedmiotowej sprawie obwiniony o to, że w dniu 06 sierpnia 2012r. ok. godz. 14.05 w P. na ulicy (...) kierując ciągnikiem rolniczym marki URSUS o nr rej. OK. (...) w wyniku nieprawidłowo wykonanego manewru zmiany pasa ruchu nie ustąpił pierwszeństwa jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać i zderzył się z samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. OK. (...). Czynem swym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Czynem swym spowodował zagrożenie w bezpieczeństwie ruchu drogowego, które to zachowanie zdaniem Oskarżyciela Publicznego wypełniło znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. W myśl bowiem powołanego wyżej przepisu, kto nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, podlega karze grzywny.

Zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na dokonanie jednoznacznych ustaleń faktycznych, które w sposób jasny i oczywisty rozstrzygnęły kwestię zasadności postawionego W. M. zarzutu objętego wspomnianą wyżej kwalifikacją prawną. Odtwarzając przebieg wydarzeń z dnia 06 sierpnia 2012r. Sąd oparł się przede wszystkim na osobowych źródłach dowodowych, w tym relacjach bezpośrednich świadków zdarzenia, a także w dużej mierze na opisie pochodzącym od samego obwinionego. Pomocnicze okazały się również pozostałe zgromadzone dowody w postaci dokumentów.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż w przedmiotowej sprawie ścierają się ze sobą dwie wersje przebiegu zdarzenia – obwinionego i pokrzywdzonego. Brak jakichkolwiek obiektywnych dowodów zarówno osobowych jak i z dokumentów pozwalających na przyjęcie, iż jedna z tych wersji jest bardziej wiarygodna niż druga. W przedmiotowej sprawie obwiniony stwierdził, iż zasygnalizował manewr skrętu w lewo upewniając się czy nikt go nie wyprzedza i dopiero wtedy rozpoczął manewr skrętu w lewo. Z kolei A. M. zeznał, iż obwiniony w ogóle nie zasygnalizował manewru skrętu w lewo a gdy on sam rozpoczął manewr jego wyprzedzania i był na wysokości tyłu ciągnika ten wykonał gwałtowny manewr skrętu w lewo. Sąd w przedmiotowej sprawie nie skorzystał z możliwości dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych jako, że brak był materiału dowodowego pozwalającego biegłemu na weryfikację jednej z wersji zdarzenia a mianowicie: pojazdy nie pozostały w ich powypadkowym położeniu, interwencja funkcjonariuszy Policji była przeprowadzona poza miejscem zdarzenia, nie dokonano oględzin miejsca zdarzenia wraz z określeniem miejsca otarcia pojazdów i ewentualnego pola odłamków na drodze. W ocenie Sądu – mając na uwadze fakt tego, iż brak możliwości uznania jednej ze wskazanych wersji za prawdziwą – należy wszelkie wątpliwości tłumaczyć na korzyść obwinionego i przyjąć dla niego wersję korzystną.

Wykroczenie z art. 94 popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu prowadzi pojazd nie mając do tego uprawnienia. Sąd uznał, jako nie budzące wątpliwości, iż w dniu 06 sierpnia 2012r. obwiniony prowadził ciągnik – a zatem pojazd - ulicą (...) w P. (droga publiczna) nie mając do tego uprawnień. Obwiniony składając wyjaśnienia przyznał, iż nie posiada prawa jazdy.

Odpowiedzialność karna uzależniona jest od możliwości przypisania obwinionemu winy, która to stanowi legitymację do stosowania kary wobec sprawcy wykroczenia. Winę sprawcy przypisujemy wtedy, gdy można mu zarzucić, że w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego czynu nie dał posłuchu normie prawnej a miał możliwość zachowania się zgodnie z przepisami prawa. Zarzut wadliwości procesu decyzyjnego w warunkach możliwości podjęcia decyzji zgodnej z wymaganiami prawa ma charakter zindywidualizowany i odnosi się do konkretnego sprawcy, podejmującego decyzję w konkretnym czasie i sytuacji.

W niniejszej sprawie Sąd przypisał winę obwinionemu odnośnie zarzucanego mu czynu a opisanego w punkcie II części wstępnej niniejszego wyroku w uznaniu, że miał on pełną możliwość zachowania się zgodnie z przepisami prawa. Nie było żadnych warunków, które usprawiedliwiłyby prowadzenie ciągnika bez posiadania do tego uprawnień. W stosunku do obwinionego nie zachodzą również okoliczności wyłączające winę w rozumieniu kontratypów.

W konsekwencji Sąd uznając W. M. winnym popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej orzeczenia stanowiącego wykroczenie z art. 94 § 1 k.w., to jest tego, że w dniu 06 sierpnia 2012r. ok. godz. 14.05 w P. na ulicy (...) kierował ciągnikiem rolniczym marki URSUS o nr rej. OK. (...) w ogóle bez uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi i na podstawie powołanego wyżej przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 zł.

Przy wymiarze kary obwinionemu Sąd kierował się dyrektywami przewidzianymi w przepisach art. 33 § 1 i 2 k.w., które stanowią, iż kara musi uwzględniać stopień społecznej szkodliwości czynu oraz winna spełniać cele prewencji indywidualnej i generalnej.

Jak stanowi przepis art. 24 § 1 k.w., grzywnę wymierza się w wysokości od 20 do 5.000 zł, chyba że ustawa stanowi inaczej. Wymierzając grzywnę w wysokości 100 zł Sąd miał na względzie wytyczne zawarte w § 3 art. 24 k.w. w świetle których to, wymierzając grzywnę, bierze się pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Bowiern z oświadczenia złożonego przez W. M. podczas rozprawy w dniu 13 grudnia 2012r. odnośnie danych na temat swej osoby wprost wynika, że jest on emerytem z miesięczną emeryturą w wysokości 703 złotych.

W ocenie Sądu, wymierzona obwinionemu kara grzywny w takiej wysokości spełni w pełni funkcję wychowawczą, zapobiegając jej powrotowi do kolizji z normami prawa, a także jest właściwa z punktu widzenia prewencji generalnej. Zdaniem Sądu, kara w takim kształcie będzie wpływała pozytywnie na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, znajdując zrozumienie, iż za zachowania niezgodne z prawem trzeba ponieść określone konsekwencje.

Mając na uwadze fakt, że obwiniony uzyskuje miesięczną emeryturę Sąd - w oparciu o przepis art. 118 k.p.w. i § 1 punkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty w sprawie o wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia - zasądził od obwinionego W. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 100 złotych oraz na podstawie art. 3 ustęp 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył obwinionemu opłatę sądową w kwocie 30 złotych.